

Всяка сутрин, щом отворя очи за тъй наречения „нов ден“, изпитвам желание пак да ги затворя и да не ставам от леглото. Но това няма как да се случи.

Имам прекрасен съпруг, който е лудо влюбен в мен, собственик е на голям инвестиционен фонд и всяка година попада в класацията на списание „Билан“ на първите триста най-богати хора в Швейцария, колкото и да му е неприятно това.

Имам и две деца. Те са „смисълът на живота ми“ (както казват моите приятелки). Ставам рано, за да им приготвя закуска и да ги заведа до училището. То се намира на пет минути пеша от дома ни и е целодневно, така че мога да работя и да разполагам с времето си. Една бавачка филипинка прибира децата от училище и се грижи за тях, докато ние с мъжа ми се върнем.

Обичам работата си. Аз съм утвърдена журналистка в уважаван вестник, който може да бъде купен на почти всеки ъгъл в Женева, където живеем.

Веднъж годишно цялото семейство ходим на почивка – обикновено по разни райски кътчета с чудни плажове и „екзотични“ градове, в които населението е бедно и така се чувстваме още по-богати, привилегирани и благодарни за това, че сме благословени от живота.

Все още не съм се представила. Приятно ми е, казвам се Линда. На трийсет и една години съм. Висока съм метър и седемдесет и пет, тежа шейсет и осем килограма и се обличам с най-страхотните дрехи (благодарение на безграничната щедрост на моя съпруг). Предизвиквам желание у мъжете и завист у жените.

И въпреки това всяка сутрин, щом отворя очи и погледна този идеален свят, за който всички мечтаят, но малцина постигат, знам, че денят ми ще е пълен провал. До началото на тази година не си задавах много въпроси, просто следвах пътя си, макар понякога да се чувствах виновна, че притежавам повече, отколкото заслужавам. Но един прекрасен ден, докато приготвях закуска за всички (помня, че беше пролет и цветята в градината ни бяха започнали да се събуждат), се запитах: „Е, това ли е?“.

Не биваше да си задавам този въпрос. Ала вината беше на един писател, когото интервюирах предишната вечер и който в даден момент ми каза:

– Не проявявам никакъв интерес към това да бъда щастлив. Предпочитам да живея, отдаден на страстта, което е много опасно, защото не знаеш какво те чака занапред.

Тогава си помислих: „Горкият човек, от нищо не е доволен. Ще си умре тъжен и огорчен“.

На другия ден си дадох сметка, че никога не съм предприемала нищо рисковано.

Знам какво ме чака занапред – още един ден съвсем като предишните. Отдадена на страстта? Е, обичам съпруга си, което ми дава гаранция, че няма да изпадна в депресия, защото насила съжителствам с някого заради парите му, заради децата или за пред хората.

Живея в най-сигурната страна на света и уж всичко е наред. Добра съпруга и майка съм. Получила съм строго протестантско възпитание и смятам да го предам на децата си. Внимавам да не направя нито една грешна стъпка, защото знам, че мога да опропастя всичко. Върша нещата максимално ефективно, но с минимални чувства. Е, когато бях по-млада, се е случвало да страдам от несподелена любов – като всички нормални хора.

Но откакто се омъжих, времето спря.

Докато не се натъкнах на онзи проклет писател и неговия отговор. И така, какво страшно има в рутината и скуката?

Честно казано, абсолютно нищо. Само...

... само тайният ужас, че ситуацията внезапно може да се промени и да ме свари неподготвена.

От момента, в който една прекрасна сутрин ми хрумна тази зловеща мисъл, започнах да се страхувам. Ще се справя ли сама с живота, ако мъжът ми умре? Да, отговарях си, защото наследството му ще е достатъчно за няколко поколения напред. Ами ако аз умра, кой ще се грижи за децата? Моят скъп съпруг. Но той навярно ще се ожени за друга, защото е богат, обаятелен и умен. Дали децата ми ще са в добри ръце?

Първата стъпка беше да се опитам да намеря отговор на всичките си съмнения. Но колкото повече си отговарях, толкова повече въпроси изникваха. Ще си намери ли той любовница, когато остарее? Дали пък вече си няма, защото сега сексът между нас не е такъв, какъвто беше преди? Дали пък не си мисли, че аз имам някой друг, защото не проявявам никакъв интерес към него през последните три години?

Никога не се бяхме карали от ревност, което според мен беше чудесно, но от онази пролетна сутрин започнах да подозирам, че това се дължи на липса на любов и от двете страни.

Направих всичко възможно да не мисля повече по тези въпроси.

В продължение на седмица, щом си тръгнах от работа, отивах да купя нещо от Рю дю Рон. Не че това ме вълнуваше особено, но така поне чувствах, че променям нещо. Решавах, да речем, че ми трябват вещи, от които преди нямах нужда. Откривах някой домакински електроуред, за чието съществуване дотогава не подозирах, макар рядко да се появява нещо ново и различно в тази индустрия. Избягвах да влизам в детските магазини, за да не разглезя децата си с ежедневни подаръци. Не посещавах и магазини за мъжки стоки — да не би съпругът ми да се усъмни в моята прекалена грижовност.

Когато стигнах до дома си и влизах във вълшебното царство на моя личен свят, всичко изглеждаше приказно в продължение на три-четири часа, докато останалите заспят. Но тогава малко по малко идваше кошмарът.

Представях си, че страстта е присъща на съвсем младите и липсата ѝ е нормална за моята възраст. Не това ме тревожеше.

Днес, няколко месеца по-късно, съм разкъсвана от ужаса, че всичко може да се промени или че всичко може да остане същото до края на дните ми. Някои хора твърдят, че с приближаването на лятото ни обземат странни идеи, чувстваме се по-млади, защото прекарваме повече време на открито и това ни дава представа

колко голям е светът. Хоризонтът става по-далечен, отвъд стените на домовете ни и отвъд облаците.

Може и така да е. Но аз не успявам да спя добре и не е заради жегата. Щом се спусне нощта и никой не ме гледа, се плаша от всичко: от смъртта, от любовта и от липсата на любов, от факта, че всичко ново постепенно се превръща в навик, от усещането, че пропилявам най-хубавите години от живота си в рутина, която ще се повтаря до края на дните ми, от паниката да се изправя срещу непознато приключение, колкото и вълнуващо да изглежда.

Естествено, опитвам се да се утеша с чуждото страдание.

Включвам телевизора на някой новинарски канал. Гледам безкрайни предавания за произшествия, за хора, останали без дом заради природни бедствия, за бежанци. Колко болни има в момента на планетата? Колко хора преживяват, мълчаливо или извисявайки глас, неправди и предателства? Колко бедни, безработни и лишени от свобода има?

Сменям канала. Пускам си някой сериал или филм и се разсейвам за кратко. Умирам от страх, че съпругът ми може да се събуди и да ме попита: „Какво става, любов моя?“. Защото ще трябва да му отвърна, че всичко е наред. Още по-зле би било – както вече се случи дватри пъти през миналия месец, – ако, щом си легнем, той реши да сложи ръка върху бедрото ми, да я плъзне бавно нагоре и да започне да ме докосва. Мога да се престоря, че получавам оргазъм – това съм го правила много пъти, – но не мога просто така да реша и да стана влажна от възбуда.

Ще се наложи да му кажа, че съм много уморена, а

той, без никога да си признае, че е разочарован, да ме целуне и да се обърне на другата страна, да прегледа последните новини на таблета си и да изчака до следващия ден. А аз да се моля тогава той да е уморен, ужасно уморен.

Но невинаги е така. Понякога се налага да поема инициативата. Не мога да го отхвърля две нощи поред, защото тогава ще си намери любовница, а аз не искам да го изгубя за нищо на света. С малко мастурбиране успявам да се овлажня предварително и всичко минава нормално.

„Всичко е нормално“ всъщност означава, че никога няма да е както преди, както по времето, когато още бяхме загадка един за друг.

Да се поддържа все същият плам след десет години брак ми се струва абсурдно. И всеки път, когато се преструвам, че получавам удоволствие от секса, малко по малко нещо в мен умира отвътре. Малко по малко ли? Струва ми се, че опустошението ми идва дори побързо, отколкото съм си представяла.

Приятелките ми твърдят, че съм късметлийка, защото ги лъжа, че с мъжа ми често правим любов, както и те ме лъжат, че се чудят как съпрузите им продължават да са толкова сексуално активни. Казват, че сексът в брака е интересен само през първите пет години и че после трябва малко „фантазия“. Да си затвориш очите и да си представиш, че съседът ти е върху теб и прави неща, които мъжът ти никога не би се осмелил. Да си представиш, че те обладават едновременно той и мъжът ти, както и всички възможни перверзии и забранени игри.

Днес, когато излязох да заведа децата на училище, се загледах в съседа ми. Никога не съм си го представяла върху мен – предпочитам да мисля за един млад репортер, с когото работя и който изглежда така, сякаш непрекъснато страда в самота. Никога не съм го виждала да се опитва да съблазни някого и тъкмо в това се състои неговият чар. Всички жени в редакцията коментират, че „биха искали да се погрижат за него, бедничкия“. Мисля, че той знае това и се задоволява да бъде просто обект на желание, но нищо повече. Може би изпитва същото, което и аз: непоносим ужас да направи следващата стъпка, с която да съсипе всичко – работата, семейството си, миналия и бъдещия си живот.

Но в крайна сметка... Погледнах съседа и ми се доплака. Той миеше колата си, а аз си помислих: „Виж ти, още един човек като мен и моя съпруг. Някой ден ще правим същото. Децата ни ще пораснат, ще се преместят в друг град или в друга страна, ние ще се пенсионираме и ще мием колите си – въпреки че ще можем да платим на някого да го направи вместо нас“. Все пак след определена възраст е много важно да извършваме незначителни дейности, за да убием времето и да покажем на околните, че телата ни все още работят доб-

ре, че не сме изгубили представа за цената на парите и че продължаваме скромно да се занимаваме с някои задачи.

Една чиста кола не е от голямо значение за света. Но тази сутрин беше единственото важно нещо за моя съсед. Той ми пожела прекрасен ден, усмихна се и се върна към заниманието си, сякаш се грижеше за скулптура на Роден.

Оставям колата на един паркинг – „Ползвайте градския транспорт до центъра! Стига сте замърсявали околната среда!“, – хващам все същия автобус и виждам все същите гледки по пътя към работата си. Женева сякаш никак не се е променила, откакто бях дете: старите богаташки къщи упорито продължават да съществуват сред сградите, издигнати от някакъв луд кмет, който открил „новата архитектура“ през петдесетте години на миналия век.

Винаги когато пътувам някъде, това ми липсва – тази отворителна проява на лош вкус, отсъствието на големи кули от стъкло и стомана, както и на магистрали, минаващи през центъра, корените на дърветата, избили в тротоарите и заплашващи да ни спънат всеки момент, обществените градинки с причудливи дървени оградки, зад които растат всякакви видове трева, защото „в природата е така“. В крайна сметка един град, различен от другите – модернизирани и загубили своето очарование.

Тук все още казваме „добър ден“, когато срещнем някой непознат по пътя си, и „довиждане“, когато излизаме от магазина, от който сме си купили минерална вода, независимо че нямаме никакво намерение да се върнем отново. Все още разговаряме с непознати в ав-

тобуса, въпреки че целият свят смята швейцарците за дискретни и сдържани.

Колко погрешно! Но е добре да мислят така за нас, защото по този начин ще запазим начина си на живот поне за още пет-шест века, преди варварските нашествия да настъпят през Алпите с чудатите си електронни устройства, с апартаментите с малки спални и големи холове, с които да впечатляват гостите, със силно гримираните жени, с мъжете, които говорят прекалено високо и пречат на съседите си, с младежите, които се отличат бунтарски, но умират от страх какво ще си помислят родителите им.

Нека всички смятат, че произвеждаме само сирене, шоколад, крави и часовници. Нека вярват, че на всеки ъгъл в Женева има по една банка. Изобщо не ни е прилягало да променяме това схващане. Добре си ни е и без варварските нашествия. Всички сме въоръжени до зъби, тъй като казармата е задължителна и всеки швейцарец има пушка у дома, но рядко се чува някой да е решил да нападне някого.

Доволни сме, че не сме променили нищо от векове. Гордеем се, че сме останали неутрални, докато Европа е пращала синовете си в безсмислени войни. Радваме се, че на никого не дължим обяснение за неугледния вид на Женева с нейните кафенета от XIX в. и с възрастните дами, тръгнали на разходка.

Твърдението „доволни сме“ не е съвсем вярно. Всички са доволни освен мен, която в момента продължавам по пътя си към работата, чудейки се какво ми е сбъркано.